ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ γυναῖκα του τὸν κύτταζε κατάματα μ' ἀγωνία.

Ὁ Γαλάζης περίμενε μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἤρεμος, ἀποφασισμένος.

Ὁ Λαμπίρης γύρισε καὶ τὸν κύτταξε. Τὸ μῖσος του ξανάναψε στὴν καρδιά του. Ἦταν ἕτοιμος νὰ φωνάξῃ, νὰ οὐρλιάξῃ: «Ὄχι! Ὄχι! Ποτέ!», μὰ δὲν πρόφτασε. Ὁ γιατρὸς παρουσιάστηκε στὴν πόρτα. Ἡ ὄψη του ἔδειχνε καθαρὰ τί συνέβαινε. Εἶχε φτάσει ἡ τελευταία στιγμή. Ἡ παραμικρὴ ἀργοπορία θὰ σκότωνε τὴ νέα...

Ἡ Λαμπίραινα τινάχτηκε ἀπάνω, ἔτρεξε κοντὰ στὸ γιατρὸ καὶ τοῦ ξήγησε μὲ δυὸ λόγια τί συνέβαινε. Τὰ μάτια τοῦ γιατροῦ ἄστραψαν.

— Ἀλήθεια!... Ἀλήθεια!... φώναξε. Καὶ διστάζετε ἀκόμα;.. Ἐμπρός!... Ἐμπρός!...

Κι' ἄρπαξε τὸ Γαλάζη ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ Ἀνδρέας τὸν ἀκολούθησε πρόθυμα. Ἄστραφτε ἀπὸ χαρά...

Ἐπὶ τέλους... Θᾶβλεπε τὴν πολυαγαπημένη του, θὰ ἔδινε γι' αὐτὴ τὸ αἷμα του, τὴ ζωή του! Τί περισσότερο μπορεῖ νὰ ὀνειρευτῇ ἕνας νέος γιὰ τὴ γυναίκα ποὺ λατρεύει;

Ἡ Λαμπίραινα ἔτρεξε κοντὰ στὸ γιατρὸ καὶ στὸ Γαλάζη, γεμάτη ἐλπίδες.

Καὶ μονάχα ὁ Λαμπίρης εἶχε ἀπομείνει στὴ θέσι του, βουβός, σκυθρωπός, συννεφιασμένος.

Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ πειά; Νὰ ἐμποδίσῃ νὰ γίνῃ ἡ μετάγγισι;

Αὐτὸ θᾶταν ἐγκληματικό, θᾶταν ἀπάνθρωπο.

Θὰ τὸν ἔπαιρναν γιὰ τρελλό.

Πάλι καλὰ ὅμως ποὺ ἦρθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα. Ὁ Γαλάζης θᾶδινε τὸ αἷμα του γιὰ τὴ Ρόζα, χωρὶς νὰ τοῦ τὸ ζητήσῃ, χωρὶς νὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ αὐτός. Ἔτσι δὲν ἀνελάμβανε καμμιὰ ὑποχρέωσι ἀπέναντί του.

Ὁ γιατρὸς μὲ τὸν Ἀνδρέα καὶ τὴν μητέρα τῆς Ρόζας προχώρησαν ὅς τὸ μικρὸ θάλαμο, στὸν ὁποῖο εἶχαν μεταφέρει τώρα τὴ Ρόζα γιὰ τὴ μετάγγισι.

Μόλις μπῆκαν μέσα, ὁ Ἀνδρέας ἔννοιωσε βαθειὰ συγκίνησι. Ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατά, συγκλονίστηκε ὁλόσωμος καὶ πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν κρατήσουν σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητος.

Ἡ περιπέτειες καὶ τὰ χτυποκάρδια τῆς ἡμέρας τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει. Ἡ ἀπόπειρα ἐναντίον του, ἡ λαχτάρα του κι' ὁ τρόμος τοῦ θανάτου, ἡ σκηνὴ μὲ τὴν μητέρα τῆς Ρόζας καὶ τὸν Λαμπίρη εἶχαν μεγαλώσει τὸν ἐνευρισμό του, τὴν ἐξάντλησί τοις Καὶ τώρα, τώρα, μόλις εἶδε τὴ Ρόζα, τὴ λατρευτή του Ρόζα, ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, χλωμὴ κι' ἀκίνητη σὰν νεκρή, δὲν μτόρεσε νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο καὶ λιποθύμησε.

Ἡ Λαμπίραινα τρόμαξε.

— Δὲν εἶνε τίποτε, τῆς εἶπε ὁ γιατρός. Μιὰ μικρὴ λιποθυμία. Μᾶς ἀργεῖ βέβαια στὴ δουλειά μας, μὰ μὴν ἀνησυχῆτε.

Ξάπλωσαν τὸν Ἀνδρέα σ' ἕνα κρεββάτι καὶ σὲ λίγα λεπτὰ τὸν ξανάφεραν στὶς αἰσθήσεις του.

Μόλις ὁ νέος ἄνοιξε τὰ μάτια του, ψιθύρισε:

— Πέθανε;... Πέθανε λοιπόν;...

Ὁ γιατρὸς τὸν ἡσύχασε.

— Ὄχι, φίλε μου, μὴν τρομάζετε. Ὑπάρχει μάλιστα ἐλπίς, μὲ τὴ θυσία ποὺ θὰ κάνετε νὰ νικήσουμε τὸ θάνατο.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, εἶμαι ἕτοιμος, εἶμαι στὶς διαταγές σας, γιατρέ, φώναξε πηδῶντας ἐπάνω.

Ἦταν πρόθυμος τώρα νὰ δώσῃ ὅλο του τὸ αἷμα γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη του, νὰ θυσιασθῇ, νὰ πεθάνῃ αὐτός, ἀρκεῖ νὰ ζοῦσε ἡ Ρόζα.

Ὤ, πῶς χτυποῦσε, πῶς σπαραζόταν ἡ καρδιά του νὰ τὴν βλέπῃ ἀκίνητη στὸ κρεββάτι, ἑτοιμοθάνατη, ἀχνὴ καὶ σβυσμένη αὐτή, τὴ λατρεία του, ποὺ ὥς τὰ χτὲς ἀκόμα ἔλαμπε κι' ἄστραφτε ἀπὸ ἐμορφιά, ποὺ χαίροταν κανεὶς νὰ τὴν βλέπῃ, μὲ τὸ χαμόγελο τῆς καλοσύνης στὸ πρόσωπο, μὲ τὰ τριαντάφυλλα τῆς ὑγείας στὰ μάγουλα...

Ὁ γιατρὸς καὶ οἱ νοσοκόμοι ἑτοίμασαν γρήγορα-γρήγορα ὅ,τι χρειαζότανε γιὰ τὴ μετάγγισι. Δοκίμασαν τὸ μηχάνημα ἂν λειτουργοῦσε καλά, ἔκαμαν ἀπολύμανσι στὸ μπράτσο τοῦ νέου καὶ τὸν ἔφεραν κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς Ρόζας.

Ὅταν τοῦ ἐφάρμοσαν τὸ σωλῆνα τοῦ μηχανήματος στὴν κλείδωσι τοῦ βραχίονος, ὅταν αἰσθάνθηκε τὸ αἷμα του νὰ τρέχῃ ἀπ' τὶς ἀρτηρίες καὶ τὶς φλέβες του καὶ νὰ κυλάῃ στὶς φλέβες καὶ στὶς ἀρτηρίες τῆς ἀγάπης του, ὁ Ἀνδρέας ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπάῃ μὲ συγκίνησι, μιὰ συγκίνησι ἀλλοιώτικη, ποὺ πρώτη φορὰ τὴν αἰσθανότανε...

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μητέρα τῆς Ρόζας στέκοταν πλάϊ στὸν Γαλάζη βαθειὰ συγκινημένη. Τώρα ποὺ γνώρισε τὸ νέο, τώρα ποὺ βλέπε μὲ τὰ ἴδια της τὰ μάτια τὴ θυσία του καὶ τὴ μεγάλη του καλοσύνη, δὲν δικαιολογοῦσε καθόλου τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἀνδρός της ἀπέναντί του, ἀπέναντι τῆς Ρόζας.

Ὁ Λαμπίρης εἶχε ἀπομείνει στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ. Πεσμένος σὲ μιὰ πολτρόνα, κρατοῦσε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του, βουβός, σκυθρωπός, βαρυσυννεφιασμένος.

Ἤθελε νὰ σωθῇ ἡ κόρη του, μὰ ὄχι ἔτσι. Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Γαλάζη τὸν ἐξαγρίωνε. Δὲν μετανοοῦσε καθόλου πειὰ γιατὶ ἔβαλε νὰ τὸν σκοτώσουν. Ἡ εὐγενικὴ θυσία τοῦ νέου τὸν ἐξηγρέθιζε.

Πάλι καλὰ ὅμως ποὺ θὰ ἔτσι τὰ πράγματα, ποὺ τελείωσε ἡ ἱστορία αὐτὴ μὲ τὴν ἐπέμβασι τοῦ γιατροῦ. Ὁ ἴδιος δὲν δέχτηκε τίποτα, δὲν ἀνέλαβε καμμιὰ ὑποχρέωσι ἀπέναντι τοῦ νέου. Θὰ ἦταν συνεπῶς ἐν τάξει αὔριο, ὅταν ἡ Ρόζα γινότανε καλά, ἂν τῆς ἐδήλωνε ρητὰ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναδῇ τὸ ζωγράφο, ἂν ἐξακολουθοῦσε τὸ ἄγριο κινηγητό του ἐναντίον τοῦ Γαλάζη...

Ὅταν ἡ μετάγγισις τελείωσε, ὁ γιατρὸς διέταξε νὰ μεταφέροιν τὸν Ἀνδρέα ὁ' ἕνα κρεββάτι.

Ὁ Ἀνδρέας ὅμως δὲν δέχτηκε. Ἔννοιωθε μεγάλη ἐξάντλησι, μὰ ἡ χαρά του γιὰ ὅ,τι ἔκαμε ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ τὸν μεθοῦσε, τοῦδινε δυνάμεις νὰ τὰ βάλῃ μ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἄφησε νὰ τοῦ δέσουν τὸ χέρι, τοῦπλιναν τὸ ἔγκαιμα τοῦ προσώπου καὶ τοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

Ὁ γιατρὸς θέλησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ.

— Αὐτὸ ποὺ κάνετε, τοῦ εἶπε, εἶνε παράτολμο, εἶνε ἐπικίνδυνο. Ἐχάσατε τόσο αἷμα. Ἐπὶ πλέον φέρετε ἕνα ἀρκετὰ σοβαρὸ ἔγκαυμα στὸ πρόσωπο τὸ ὁποῖο δὲν θέλετε νὰ μᾶς ἐξηγήσετε πῶς τὸ πάθατε. Πρέπει νὰ μείνετε τὴ νύχτα αὐτὴ τουλάχιστον στὴν κλινική. Μὴν παίζετε μὲ τὴν ὑγεία καὶ τὴ ζωή σας, κύριε Γαλάζη. Αὐτὸ ποὺ ἐκάνατε ἀπόψε ἦταν πολὺ εὐγενές καὶ γενναῖο ἐκ μέρους σας. Φροντίστε λοιπὸν καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό σας λιγάκι. Θέλετε νὰ πάθετε ἱστορίες, χωρὶς λόγο;...

Στὶς παρακλήσεις τοῦ γιατροῦ ἕνωσε κι' ἡ μητέρα τῆς Ρόζας τὶς δικές της.

Πλησίασε τὸ Γαλάζη, τοῦσφιξε τὰ χέρια μέσα στὰ δικά της καὶ τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, κάμε μου ἐμένα τουλάχιστον τὴ χάρι. Δὲν θέλω νὰ πάθῃς κανένα κακὸ ἐξ αἰτίας τῆς θυσίας ποὺ ἔκαμες. Ἂν ἀγαπᾶς τὴ Ρόζα, ἂν θὲς νὰ ἑνωθῆτε μιὰ μέρα καὶ νὰ εὐτυχήσετε, φρόντισε λίγο νιὰ τὴ ζωή σου. Ἂν πάθῃς τίποτα, ἡ Ρόζα, ποὺ τῆς χάρισες ἀπόψε τὴ ζωή, θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη της. Θεώρησέ με μητέρα σου, Ἀνδρέα, κι' ἄκουσε τὴν παράκλησι ποὺ σοῦ κάνω...

Ἡ συγκίνησι τοῦ Γαλάζη ἦταν τόση, ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ γλῶσσα του εἶχε δεθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ἀνδρέας σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητος...